

Arrest

nr. 217 917 van 5 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. HUBO
Heufkensstraat 133/2
9630 ZWALM

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN CALENBERGH, die *loco* advocaat L. HUBO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 12 maart 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 8 augustus 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 24 augustus 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 29 augustus 2018.

1.3. Op 4 september 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Marokkaanse nationaliteit te hebben en een moslim van Berberse origine te zijn. U bent geboren op 15 april 1994 in het dorp Kasida in de provincie Driouch. U woonde daar met uw familie tot eind 2005 of begin 2006. U ging naar school tot de vierde klas.

U voelde u zich van kleins af anders, u voelde zich een meisje. Toen u 10 jaar oud was voelde u zich aangetrokken tot mannen. Uw ouders merkten op dat u anders stapte en u anders gedroeg, ze drongen erop aan dat u zich zoals uw broer zou gedragen. U probeerde dit maar u hield het niet vol. U zocht warmte bij mannen. B.(...), een winkelier uit uw dorp van 40 of 45 jaar, gaf u gratis snoepjes en knuffelde u, daarom ging u graag bij hem. Na enige tijd verkrachtte hij. Het was pijnlijk, maar u keerde daarna toch terug naar hem voor seksuele contacten. Op een dag betrapte een buur jullie toen jullie seksueel contact hadden. Die man lichtte uw vader in. Uw vader was zeer kwaad, dreigde ermee u te vermoorden, hij sloeg u en stak u met een mes in de rug. Uw moeder probeerde u te beschermen. U werd daarna een maand opgesloten in een berging thuis. Toen uw moeder u op een dag eten bracht, duwde u haar weg en liep u weg.

U nam de bus naar Tanger, waar u eerst een zestal maanden op straat verbleef. U verdiende geld door klusjes te doen, zoals boodschappen dragen en laden en lossen van goederen. Mensen profiteerden van u, mishandelden en misbruikten u. Na zes maanden werd uw leven stabiel: u begon te werken als ober in verschillende cafés en u huurde een woonplaats. Mensen kwamen telkens te weten wie u was en wat u deed, ze keken raar naar u en zeiden soms lelijke woorden tegen u. Daarom veranderde u constant van werkplaats. Toen u 17 jaar oud was, was u het beu in Tanger en trok u naar Casablanca, Agadir, Marrakech, waar u telkens een paar maanden verbleef. Ook daar kwamen mensen te weten wie u was en begonnen ze u te beledigen, waardoor u telkens verhuisde naar een andere wijk of een andere stad. U werkte in deze steden ook als ober. Daarnaast had u in Agadir en Marrakech soms tegen betaling seksuele betrekkingen met mannelijke Arabische toeristen.

U besloot Marokko te verlaten omdat u de manier waarop mensen u behandelden kotsbeu was. Op 11 november 2015 reisde u op legale wijze met uw eigen paspoort per vliegtuig van Casablanca naar Turkije. U reisde op illegale wijze verder naar Europa. U werd betrapt op het gebruik van een vervalst Irakees identiteitsdocument toen u van Oostenrijk naar Duitsland reisde en verbleef omwille hiervan enige tijd in de gevangenis in Duitsland. U deed een verzoek om internationale bescherming in Duitsland onder uw eigen naam en met vermelding van dezelfde problemen die u bij uw huidige verzoek vermeldt. In het opvangcentrum verbleven veel mensen, de meerderheid waren Marokkanen en u was bang dat ze zouden opmerken dan u anders was, daarom wachtte u het verdere verloop van de procedure niet af en vluchtte u naar België, waar u in maart 2016 aankwam. U was van plan in België meteen asiel aan te vragen, maar mensen raadden het u af omdat Marokkanen geen recht zouden hebben op internationale bescherming. U probeerde uw verblijf in België te legaliseren door werk te vinden, maar u slaagde er enkel in soms zwartwerk te doen in cafés. U had ook seksuele contacten tegen betaling. In 2017 had u gedurende een jaar een vriend genaamd B.(...). U zag hem graag en wou met hem trouwen, maar hij weigerde dit. In maart 2018 werd u aangehouden voor diefstal. Sindsdien verblijft u in de gevangenis, u bent nog in afwachting van het vonnis. Op 8 augustus 2018 deed u een verzoek om internationale bescherming.

Bij terugkeer naar Marokko vreest u vermoord te worden door uw vader. Daarnaast vreest u een klein probleem te hebben omdat u 5000 euro leende van een vriend en deze som niet terugbetaalde.

U legde geen documenten voor ter staving van uw verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u het grondgebied van het Rijk onrechtmatig bent binnengekomen of uw verblijf op onrechtmatige wijze hebt verlengd, en u zich, gezien de omstandigheden van uw binnenkomst, zonder gegronde reden niet zo vlug mogelijk bij de autoriteiten hebt aangemeld of geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Het CGVS stelt vooreerst vast dat u er niet in slaagt enig begin van bewijs neer te leggen betreffende uw identiteit. U verklaarde dat u uw paspoort en identiteitskaart verloor in het water toen u de zee overstak tussen Turkije en Griekenland (CGVS, p. 3), wat een eerder stereotiepe verklaring is. Dat u illegaal het land binnenkwam en de documenten niet nodig had verklaart niet afdoende waarom u geen aangifte van verlies deed en geen nieuwe documenten aanvroeg bij de Marokkaanse ambassade (CGVS, p. 3). U hebt immers geprobeerd om op legale wijze in België te leven, zo verklaarde u (CGVS, p. 7), en om legaal te leven is het bezit van identiteitsdocumenten essentieel. Voorts dient vastgesteld te worden dat uw rijbewijs bij een vriend in Marokko is, u hebt dit document tot op heden echter niet laten bezorgen aan u en u zou het pas na uw vrijlating ontvangen (CGVS, p. 3). Nochtans is de identiteit van een asielzoeker een essentieel element in de asielprocedure en kan van een asielzoeker verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn identiteit en relaas zo goed mogelijk te staven. Het ontbreken van een origineel identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielrelaas in, daar u ons geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.

Wat eveneens als zeer opmerkelijk kan worden beschouwd, zijn uw verklaringen met betrekking tot uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. Zo zou u met een duidelijke missie uit Marokko zijn vertrokken, u zocht met name een veilige plaats waar u op een deftige manier vrijheid kon hebben en een deftige toekomst kon hebben, een plaats waar u kon werken, onafhankelijk zijn en zijn wat u voelt en wat u wilt (CGVS, p. 8, 9). Na uw aankomst in Europa reisde u in 2016 naar Duitsland waar u een verzoek om internationale bescherming deed onder uw eigen naam en op basis van dezelfde problemen die u aanhaalt bij uw huidig verzoek (CGVS, p. 7). U deed er het eerste interview, maar u wachtte het tweede, grondige, interview zelfs niet af en verliet Duitsland (CGVS, p. 7). U verklaarde aanvankelijk dat u de procedure niet verderzette omwille van moeilijke omstandigheden, het opvangcentrum was met name propvol met mensen van verschillende nationaliteiten (CGVS, p. 7). Vervolgens voegde u toe dat de meerderheid van de mensen in het opvangcentrum Marokkanen waren en dat u schrik had dat ze zouden opmerken dat u anders was (CGVS, p. 7). Deze verklaringen overtuigen allerminst. Dat u de verdere procedure niet afwachtte omdat het opvangcentrum propvol was tast de geloofwaardigheid van uw terugkeervrees ernstig aan, er kan immers verwacht worden dat een tijdelijk verblijf in een vol asielcentrum slechts bijzaak is voor een persoon die daadwerkelijk vervolging vreest in zijn land van herkomst. Met betrekking tot uw bewering de Marokkanen in het opvangcentrum te vrezen dient vooreerst opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat de meerderheid van de mensen in het opvangcentrum Marokkanen waren. Daarnaast is het hoogst opmerkelijk dat u er enerzijds wel in slaagde een tiental jaar in Marokko te blijven wonen nadat u uw ouderlijk huis ontvlucht was, maar dat u anderzijds nadat u een overplaatsing naar een ander opvangcentrum in Duitsland beloofd was en daarvoor enige tijd moest wachten, zelfs "geen dag langer" in die omstandigheden zou blijven en de Marokkanen in het centrum ontvlucht bent (CGVS, p. 7).

Gevraagd waarom pas in augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming deed u in België terwijl u reeds sinds maart 2016 in België verbleef, verklaarde u dat u van plan was meteen asiel aan te vragen in België maar dat "mensen in het algemeen" het u afraadden omdat Marokkanen geen recht zouden hebben op internationale bescherming gezien het geen rampgebied is, Marokkanen zouden zelfs de kans niet krijgen om hun verhaal te vertellen (CGVS, p. 8). Dergelijke vage verklaringen over wat "mensen in het algemeen" u vertelden overtuigen niet. U wist immers reeds in Marokko van het bestaan van asiel of internationale bescherming af (CGVS, p. 8) en u had in Duitsland reeds een verzoek om internationale bescherming gedaan, het is dan ook weinig aannemelijk dat u zomaar zou geloven dat Marokkanen in België geen recht hebben op internationale bescherming en zelfs niet het

recht hebben om hun verhaal te doen. Gevraagd of u zich in België geïnformeerd hebt bij organisaties, bij de overheid of op het internet over de mogelijkheden van internationale bescherming, repliceerde u dat u de taal niet machtig bent, dat u de hulp van een tolk zou nodig hebben om u te informeren en dat mensen weigerden om met u mee te gaan (CGVS, p. 8). Ook deze verklaring overtuigt niet. Er zijn immers duizenden personen die geen kennis van het Frans of het Nederlands hebben en die er toch in slagen een verzoek om internationale bescherming te doen in België en daarbij van de overheid de nodige bijstand van een tolk krijgen. Bovendien is er ook informatie in het Arabisch beschikbaar, zoals bijvoorbeeld de aan het dossier toegevoegde publicatie over asiel in België gepubliceerd door het CGVS en Fedasil.

Dat u tot augustus 2018, toen u reeds enige tijd opgesloten zat in de gevangenis, wachtte alvorens in België een eerste verzoek om internationale bescherming te doen, ondermijnt de ernst van de door u ingeroepen vrees ten gevolge van de beweerde gebeurtenissen in Marokko en wijst er op dat u weinig belang hechtte aan het verkrijgen van internationale bescherming. Dat u andere wegen verkoos om in België te blijven, zoals vast werk zoeken en zelfs valse identiteitsgegevens van uw familie opgeven om repatriëring te vermijden nadat u opgepakt was (CGVS, p. 6, 7), tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas waarop u uw terugkeer vrees baseert ernstig aan. Als u daadwerkelijk omwille van een gegronde vrees voor vervolging uw land ontvluchtte had u immers geen enkele reden om dergelijke stappen te ondernemen. Bovenvermelde opmerkingen met betrekking tot het niet voltooiën van de procedure van internationale bescherming in Duitsland en uw laattijdige verzoek om internationale bescherming in België wijzen er allerminst op dat u daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming en doen vermoeden dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat u een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming. Uw eigen verklaring dat u besloot nu uw laatste kans te grijpen omdat u geen andere kansen meer hebt sterkt dit vermoeden (CGVS, p. 8).

Bovenstaande argumentatie maakt dat u uw algehele geloofwaardigheid en uw oprechtheid al ernstig in diskrediet bracht. Evenwel kunnen er ook betreffende uw vrees en vluchtaanleiding nog tal van zaken worden opgemerkt.

Met betrekking tot uw actuele vrees door uw vader vermoord te worden dient opgemerkt te worden dat u die op geen enkele concrete manier staaft. U hebt sinds 2006 geen enkel contact meer gehad met uw vader, desalniettemin bent u honderd procent zeker dat u vermoord zal worden door uw vader in geval van terugkeer naar Marokko omdat u de familie ten schande bracht (CGVS, p. 5, 17). Gevraagd of uw vader u in al die jaren ooit gecontacteerd heeft of u iets heeft proberen aandoen, verklaarde u dat uw vader en uw ooms u zochten en dat u altijd probeerde te ontsnappen en op plaatsen te zijn waar uw familie u niet makkelijk kon vinden (CGVS, p. 17). Hoewel u meermaals gevraagd werd aan te geven hoe u wist dat uw vader en uw ooms u zochten, geraakte u niet verder dan de vage verklaring dat u weet hoe ze denken, dat het logisch is en dat ze hun eer moeten redden door u te vermoorden (CGVS, p. 17). U vermeldde geen enkele concrete aanwijzing waaruit kan blijken dat uw vader en uw ooms op zoek waren naar u. Tijdens uw vrij relaas vermeldde u op geen enkel moment dat uw vader en uw ooms u zochten en dat u ten gevolge daarvan herhaaldelijk moest verhuizen, als reden voor het frequent verhuizen vermeldde u daar enkel de problemen met lokale inwoners zoals uw bazen en buurtbewoners (CGVS, p. 9, 10). Uw bewering dat uw vader mensen kan inhuren om u te zoeken blijft een blote bewering die u op geen enkele manier staaft (CGVS, p. 18). Voorts dient opgemerkt te worden dat u sinds in België verblijft contact hebt gehad met uw moeder, die samen met uw vader in uw geboortedorp verblijft, en met uw broer Y.(...), die in België verblijft (CGVS, p. 18). Gezien zowel uw moeder als Y.(...) op de hoogte zijn van uw vermeende genderidentiteit en seksuele geaardheid en u met beiden een goede band hebt (CGVS, p. 5, 6, 18) kan verwacht worden dat zij u zouden informeren als uw vader of ooms op zoek waren naar u. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat volgens informatie waarover het CGVS beschikt (zie kopie toegevoegd aan het administratief dossier) eremorden extreem zeldzaam tot nauwelijks bestaande zijn in Marokko. Gezien deze objectieve informatie en het ontbreken van enige concrete aanwijzing dat uw vader of uw ooms op zoek zouden zijn naar u met de bedoeling u te vermoorden kan niet geconcludeerd worden dat u in geval van terugkeer naar Marokko een reëel risico loopt gedood te worden door uw familie.

Voorts kan er aan uw beweerde genderidentiteit en seksuele geaardheid weinig geloof worden gehecht. Ten eerste dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over deze nochtans cruciale elementen weinig coherent zijn. Zo verklaarde u aan de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat uw familie op de hoogte kwam van uw homoseksuele geaardheid (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd wat u bedoelde met "homoseksuele geaardheid" verklaarde u tijdens het onderhoud met het CGVS dat u

bedoelt dat u niets voelt voor het andere geslacht en dat al uw gevoelens op mannen gericht zijn (CGVS, p. 13). Tegelijk verklaarde u herhaaldelijk dat u “anders” bent, waarmee u bedoelt dat u zich sinds kleins af een meisje voelde, dat u nooit het gevoel hebt gehad dat u een man bent en dat u zich nu een vrouw voelt (CGVS, p. 12, 13). Als u zich steeds een meisje of vrouw hebt gevoeld en nooit het gevoel hebt gehad een man te zijn is het enigszins merkwaardig dat u toch nog spreekt van een homoseksuele geaardheid en hierbij naar vrouwen verwijst als het “andere geslacht”.

Er dient te worden gewezen op het feit dat hoewel iemands genderidentiteit en seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de verzoeker toekomt om zijn beweerde genderidentiteit en seksuele geaardheid aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen. Van een verzoeker mag dan ook verwacht worden dat hij minstens doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen seksuele en genderbewustwording, ervaringen en relaties en de eigenheid van de genderidentiteit en seksuele geaardheid, en dat deze verklaringen verder reiken dan oppervlakkige verklaringen. Nergens uit uw verklaring linkt u de ontdekking van uw genderidentiteit en geaardheid aan twijfels en psychische onrust die men kan verwachten bij de ontdekking van een geaardheid die helemaal niet aanvaard is binnen de homofobe maatschappij waarin u stelde te zijn opgegroeid. Integendeel, u die naar eigen zeggen opgroeide in een dorp “van de vergeten tijd” waar mensen leven met een zeer oude conservatieve mentaliteit, zou ondanks het besef dat de maatschappij u niet zou aanvaarden als elfjarige jongen meteen vrede hebben genomen met het feit dat u zich een meisje voelde en dat u op volwassenen mannen viel, daar u concludeerde dat u zo geschapen was en dat het uw eigenschap was, u had ook het gevoel dat u wou doen wat u echt goed vond (CGVS, p. 11, 13, 14). Hoewel u spreekt van een dubbel gevoel, geraakt u over de negatieve beleving niet verder dan de vage bewoordingen dat dat u zich niet op uw gemak voelde toen u dacht aan de maatschappij en de mensen, dat u een zeer slecht gevoel had, dat u veel schrik had omdat u zeker was dat de maatschappij u niet zou aanvaarden (CGVS, p. 13, 14). Op de leeftijd van 17 jaar besloot u uw leven te leiden zoals u bent, maar ook eerder aanvaardde u reeds alles zolang u geen kritiek kreeg, enkel wanneer u kritiek kreeg stelde u zich de vraag waarom u niet was zoals anderen (CGVS, p. 14). Gevraagd of u er in conflict mee gelegen heeft dat het in uw religie niet aanvaard wordt, benadrukte u nogmaals dat u zo geboren bent en verklaarde u dat religie en andere personen niets te zeggen hebben hierover, wat toch wel opmerkelijk is voor iemand die een goede islamitische opvoeding kreeg (CGVS, p. 3). De oppervlakkige beschrijving en het relatieve gemak waarmee u de ontdekking van uw genderidentiteit en seksuele geaardheid beleefd lijkt te hebben, terwijl u woonde en werd opgevoed in een traditionele, islamitische omgeving, roept twijfels op over de geloofwaardigheid van uw uitlatingen.

Ook de beschrijving van uw eerste bewustwording is weinig overtuigend. In uw vrij relaas omschreef u het als volgt: “Toen ik 10-11 j was begon ik te voelen dat ik anders ben. Dat merkten mijn ouders op, van mijn manier van stappen, uiterlijk, gedrag. (...) Daarna begon ik te voelen dat ik aangetrokken was tot jongens, ik voelde dat ik iets wou doen met hen. Ik begon contact te hebben met mannen, sommige mannen weigerden, er waren er die het aanvaardden. De eerste man die me aanvaardde om met hem te slapen, het was pijnlijk, ik zag af, maar daarna keerde ik zelf bij hem terug.” (CGVS, p. 9). Gevraagd wat de eerste situatie was die u zich herinnert waardoor u begreep dat u anders was, zei u dat u zich op de leeftijd van tien jaar echt aangetrokken voelde tot volwassen mannen en dat u voelde dat u wou slapen met iemand (CGVS, p. 12). Het is opmerkelijk dat uw eerste bewustwording van het anders zijn als tienjarig kind louter gelinkt is aan het seksuele aspect.

Evenzeer merkwaardig is het feit dat u nooit informatie hebt opgezocht over mannen die zich vrouw voelen (CGVS, p. 14). Hoewel u verklaarde mannen die zich vrouw voelen ontmoet te hebben en daarover gepraat te hebben met hen, gaf u op de vraag waarover jullie dan praatten het nietszeggende antwoord “over doodgewone zaken” (CGVS, p. 14, 15). U verklaarde voorts dat een man die zich vrouw voelt “al zamel” (verwijfd) wordt genoemd door Marokkanen, uzelf hanteert de term “vrouwelijke man” (CGVS, p. 14). De term “transgender” gebruikte u op geen enkel moment in het persoonlijk onderhoud. Nochtans hebt u wel al gehoord over mannen die zich vrouw voelen en die zich laten opereren om vrouw te worden (CGVS, p. 15). Gevraagd of dit iets is wat u zou willen, antwoordde u slechts “in de toekomst, waarom niet?” (CGVS, p. 15). Toen u vervolgens de vraag gesteld wordt of u zich daarover hebt geïnformeerd zei u dat zo’n stap zeer veel geld kost en dat u niet over de nodige financiële middelen beschikt (CGVS, p. 15). Toen u erop gewezen werd dat het geen geld kost om informatie in te winnen, verklaarde u dat u wist dat het mogelijk is om een dergelijke operatie te doen in Frankrijk en Italië maar dat het enorm veel geld kost, bijgevolg stopte u met het verzamelen van informatie hierover (CGVS, p. 15). Toen u van een vriend hoorde dat het veel geld kost, zei u “laat maar zo” (CGVS, p. 15). Dat u, die zich nooit een man zou gevoeld hebben en zich steeds een meisje of

vrouw zou gevoeld hebben, op dergelijke laconieke wijze reageert louter omdat u niet over het nodige geld beschikt roept verdere twijfels op over uw beweerde genderidentiteit.

Daarnaast is het opvallend dat u noch in Marokko noch in Europa ooit organisaties hebt gecontacteerd die bijstand of informatie geven aan mannen die zich vrouw voelen, meer nog, u kent zelfs geen enkele dergelijke organisatie van naam (CGVS, p. 15). Nochtans beweert u dat zulke organisaties in Marokko in theorie bestaan maar in de praktijk niets doen (CGVS, p. 15). Als u weet van het bestaan van dergelijke organisatie in Marokko is het toch wel opmerkelijk dat u ze zelfs niet kan benoemen. Uw verklaring voor waarom u dergelijke organisaties niet contacteerde toen u in Europa was overtuigt evenmin. Dat u in Europa uw toekomst wou opbouwen, gewoon een burger wou zijn en niet de titel "vluchteling" wou hebben (CGVS, p. 15) staat immers los van het al dan niet contacteren van dergelijke organisaties. Integendeel zelfs, als u daadwerkelijk de intentie had om in Europa een toekomst op te bouwen en vrijuit uw eigen seksuele geaardheid en genderidentiteit wou beleven zou het net een logische stap geweest zijn om dergelijke organisaties te contacteren, zodat u zich kon informeren over uw mogelijkheden en rechten in Europa. In deze context is het dan ook opmerkelijk dat u in België nooit ondersteuning hebt gezocht, hoewel u expliciet aangeeft dat u psychische ondersteuning wil (CGVS, p. 10). Uw bewering dat u een afspraak maakte bij een psychiater of psycholoog in België maar uiteindelijk niet durfde gaan staft u op geen enkele wijze (CGVS, p. 10).

Gevraagd of u ooit relaties hebt gehad verklaarde u nooit een vriend gehad te hebben in Marokko, u probeerde "het" daar meer met toeristen te doen (CGVS, p. 16). In België zou u wel gedurende een jaar, met name in 2017, een vriend gehad hebben, u zag hem graag en u zou hem zelfs gevraagd hebben te trouwen met u, wat hij geweigerd heeft (CGVS, p. 16). Uw verklaringen over deze persoon en deze relatie zijn echter uiterst vaag en weinig doorleefd. Op de vraag met wie u die relatie had, zei u dat "meneer" in Brussel woont, wat toch wel een merkwaardige verwoording is om naar uw ex-vriend te verwijzen (CGVS, p. 16). Voorts kent u de familienaam van uw ex-vriend niet, wat bevreemdend is gezien u de intentie had met hem te trouwen (CGVS, p. 16). Gevraagd wat jullie zoal samen deden in dat jaar, zei u dat die persoon u af en toe vroeg met hem uit te gaan, dat jullie dan ergens samen gingen voor een paar uur, waarna u bij hem overnachtte en de volgende dag weer naar uw eigen leven vertrok, twintig dagen of een maand later herhaalde zich dan alles volgens hetzelfde stramien (CGVS, p. 16). Gevraagd wat u aantrok in B.(...) zei u dat hij een toffe man was van uw leeftijd die altijd betaalde en die beleefd bleef de dag na seksueel contact (CGVS, p. 17). Op de vraag B.(...)'s persoonlijkheid, met name zijn kwaliteiten en gebreken, te beschrijven, antwoordde u slechts dat hij een normale jongen is, dat hij relaties heeft met meisjes en jongens en dat u verder geen negatieve opmerkingen over hem heeft (CGVS, p. 17). Uit het geheel van uw uiterst vage en weinig doorleefde beschrijvingen kan hoogstens geconcludeerd worden dat u mogelijk occasionele seksuele contacten gehad hebt met B.(...). De door u beweerde homoseksuele geaardheid en genderidentiteit kunnen echter geenszins afgeleid worden uit uw beschrijvingen van uw relatie met B.(...).

Hoewel u zei dat u in Marokko op openbare plaatsen verborg dat u zich vrouw voelt en enkel thuis uw zin deed, blijkt uit uw verklaringen dat u op het balkon van uw woning, in het zicht van uw burens, meisjeskleden droog (CGVS, p. 16). Het CGVS acht het weinig aannemelijk dat u enerzijds probeerde te verbergen dat u zich vrouw voelt maar anderzijds wel het risico nam om vrouwenkledij te dragen op het balkon van uw woning, waar u door uw burens kon gezien worden. Dat u zich bewust was van het feit dat mensen kleine dingen opblazen en er een groot verhaal van maken (CGVS, p. 16) maakt dergelijk risicovol gedrag des te onwaarschijnlijker.

Het geheel van bovenstaande opmerkingen maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw vermeende homoseksualiteit en genderidentiteit en uw voorgehouden asielmotieven.

Met betrekking tot de seksuele contacten die u tegen betaling zou hebben gehad met mannen dient opgemerkt te worden dat deze in het licht van bovenstaande opmerkingen onvoldoende zijn om een bewijs te vormen van uw homoseksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Daarnaast stelt het CGVS vast dat u nooit problemen gehad hebt met autoriteiten omwille van deze vermeende homoseksuele contacten. U bent nooit gearresteerd of veroordeeld in Marokko en u hebt nooit problemen gehad met de Marokkaanse autoriteiten (DVZ, vragenlijst CGVS, en CGVS, p. 10). Er dient opgemerkt te worden dat hoewel volgens de Marokkaanse wetgeving seks met een persoon van hetzelfde geslacht bestraft kan worden met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 200 tot 1000 dirham, deze wet slechts sporadisch wordt toegepast (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uit dezelfde informatie blijkt dat seksuele relaties tussen personen van hetzelfde geslacht over het algemeen getolereerd worden in toeristische gebieden. Tenslotte merkt het CGVS op dat het

hebben van homoseksuele contacten tegen betaling geen onveranderlijk kenmerk is en dat bijgevolg kan verwacht worden dat u in geval van terugkeer naar Marokko afziet van dergelijk gedrag teneinde het risico op vervolging te vermijden.

Wat betreft de verkrachtingen die u zou ondergaan hebben in uw dorp en gedurende de eerste maanden van uw verblijf in Tanger dient opgemerkt te worden dat deze vermeende gebeurtenissen van ongeveer 12 jaar geleden dateren en aldus geen betrekking hebben op uw actuele vrees. U roept deze overigens ook niet in als reden waarom u het land verliet, noch als reden waarom u vreest terug te keren naar Marokko.

Met betrekking tot de 5000 euro die u geleend zou hebben van een vriend in Marokko en die u tot op heden niet terugbetaald hebt dient opgemerkt te worden dat dit niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan aangenomen worden dat u omwille van deze kwestie een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, u verklaarde immers zelf dat dit een klein probleem is en dat het niet echt ernstig is (CGVS, p. 18). Dat u dit probleem pas helemaal op het einde van het persoonlijk onderhoud met het CGVS aanhaalde, en het niet vermeldde tijdens uw eerste onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, noch toen het CGVS u vroeg naar de redenen voor uw vertrek uit Marokko, noch toen het CGVS u vroeg of u ooit andere problemen gehad hebt in Marokko (CGVS, p. 9, 10), bevestigt dat dit slechts een klein probleem is.

Tot slot merkt het CGVS op dat u geen enkel document neerlegde ter staving van uw asielaanspraak.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande bevindingen moet worden besloten dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bijgevolg kunnen u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat hij erkend dient te worden als vluchteling. Hij stelt dat hij de terechte vrees heeft om vervolgd te worden. Immers, volgens de Marokkaanse wetgeving kan seks met een persoon van hetzelfde geslacht bestraft worden met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 200 tot 1000 dirham. Verzoeker stelt dat hij in België een toekomst wenst op te bouwen en vrijuit zijn eigen seksuele geaardheid en genderidentiteit wenst te beleven. Hij diende naar eigen zeggen zijn land van herkomst noodgedwongen te ontvluchten, omwille van het behoren tot de homogemeenschap. In Marokko wordt hij verhinderd om een eigen identiteit te beleven en is er een reële vrees tot vervolging, conform de bepalingen van de Marokkaanse wet. Verzoeker is daarom op zoek naar een veilige plaats waar hij op een deftige manier vrijheid kan hebben en een deftige toekomst kan uitbouwen, een plaats waar hij kan werken, ongeacht tot welke sociale gemeenschap hij behoort.

In een tweede onderdeel poneert verzoeker dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade loopt aangezien hij een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeert als gevolg van de gegronde vrees voor foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, niet enkel en in het bijzonder door zijn vader en zijn ooms, doch alsook door de moslimgemeenschap in het algemeen. Bovendien kan verzoeker zich aldaar ook niet wenden tot bescherming van zijn autoriteiten aangezien de wet straffen oplegt voor seksuele contacten met personen van hetzelfde geslacht. Verzoeker wijst erop dat hij reeds het slachtoffer werd van ernstig

geweld door zijn familie, in het bijzonder door zijn vader. Indien verzoeker opnieuw zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, is er een gegronde vrees dat hij zal blootgesteld worden aan martelingen en mishandelingen op zijn persoon. Hij is immers opgegroeid in een strikt homofobe moslingemeenschap, waar dergelijke identiteit niet geduld wordt en waar men van oordeel is dat je als homo het imago van mannen beschimpt. Verzoeker meent dan ook dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt een attest van gevangenschap gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) hij er niet in slaagt enig begin van bewijs neer te leggen betreffende zijn identiteit, (ii) het niet voltooiën van de procedure van internationale bescherming in Duitsland en zijn laattijdige verzoek om internationale bescherming in België er allerminst op wijzen dat hij daadwerkelijk nood zou hebben aan internationale bescherming en doen vermoeden dat hij alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, meer dan dat hij een oprechte vraag indiende tot het verkrijgen van internationale bescherming, (iii) hij zijn actuele vrees door zijn vader vermoord te worden op geen enkele manier staft, hij geen concrete aanwijzing heeft dat zijn vader of zijn ooms op zoek zouden zijn naar hem met de bedoeling hem te vermoorden en uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier bovendien blijkt dat ermoorden extreem zeldzaam tot nauwelijks bestaande zijn in Marokko zodat niet kan geconcludeerd worden dat hij in geval van terugkeer naar Marokko een reëel risico loopt gedood te worden door zijn familie, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde genderidentiteit en seksuele geaardheid, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt toegelicht, (v) de seksuele contacten die hij tegen betaling zou hebben gehad met mannen onvoldoende zijn om een bewijs te vormen van zijn homoseksuele geaardheid en/of genderidentiteit, hij nooit problemen heeft gehad met de Marokkaanse autoriteiten omwille van deze vermeende homoseksuele contacten, uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Marokkaanse wetgeving die stelt dat seks met een persoon van hetzelfde geslacht bestraft kan worden met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 200 tot 1000 dirham slechts sporadisch wordt toegepast, alsook dat seksuele relaties tussen personen van hetzelfde geslacht over het algemeen getolereerd worden in toeristische gebieden, en het hebben van homoseksuele contacten tegen betaling geen onveranderlijk kenmerk is zodat bijgevolg kan verwacht worden dat hij in geval van terugkeer naar Marokko afziet van dergelijk gedrag teneinde het risico op vervolging te vermijden, (vi) de verkrachtingen die hij zou ondergaan hebben in zijn dorp en gedurende de eerste maanden van zijn verblijf in Tanger dateren van ongeveer 12 jaar geleden en aldus geen betrekking hebben op zijn actuele vrees, hij deze vermeende gebeurtenissen overigens ook niet inroept als reden waarom hij het land verliet, noch als reden waarom hij vreest terug te keren naar Marokko en (vii) de 5000 euro die hij geleend zou hebben van een vriend in Marokko en die hij tot op heden niet terugbetaald heeft niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin kan aangenomen worden dat hij omwille van deze kwestie een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming daar hij immers zelf verklaarde dat dit een klein probleem is en dat het niet echt ernstig is.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 september 2018 (CG nr. 1817605), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Verzoekers grieven zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat (1) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende homoseksualiteit en genderidentiteit, noch aan zijn voorgehouden asielmotieven, in het bijzonder zijn vrees om door zijn familie te worden gedood, (2) de seksuele contacten die hij tegen betaling zou hebben gehad met mannen onvoldoende zijn om een bewijs te vormen van zijn homoseksuele geaardheid en/of genderidentiteit, hij nooit problemen heeft gehad met de Marokkaanse autoriteiten omwille van deze vermeende homoseksuele contacten, uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Marokkaanse wetgeving die stelt dat seks met een persoon van hetzelfde geslacht bestraft kan worden met een gevangenisstraf van zes maanden tot drie jaar en een geldboete van 200 tot 1000 dirham slechts sporadisch wordt toegepast, alsook dat seksuele relaties tussen personen van hetzelfde geslacht over het algemeen getolereerd worden in toeristische gebieden, en het hebben van homoseksuele contacten tegen betaling geen onveranderlijk kenmerk is zodat bijgevolg kan verwacht worden dat hij in geval van terugkeer naar Marokko afziet van dergelijk gedrag teneinde het risico op vervolging te vermijden, (3) de verkrachtingen die hij zou ondergaan hebben in zijn dorp en gedurende de eerste maanden van zijn verblijf in Tanger dateren van ongeveer 12 jaar geleden en aldus geen betrekking hebben op zijn actuele vrees en (4) de 5000 euro die hij geleend zou hebben van een vriend in Marokko en die hij tot op heden niet terugbetaald heeft niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie en evenmin kan aangenomen worden dat hij omwille van deze kwestie een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in

de definitie van subsidiaire bescherming daar hij immers zelf verklaarde dat dit een klein probleem is en dat het niet echt ernstig is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente en draagkrachtige motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het poneren van een gegronde vrees voor vervolging dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van gevangenschap heeft geen uitstaans met de door verzoeker uiteengezette asielmotieven en kan de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming dan ook niet ombuigen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoeker artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS